

Die Scholien Ranganâtha's lauten folgendermassen : नदीत्वेन
ज्ञातां प्रियां प्रत्याह । सुन्दरि नदि प्रियतमे नदीरूपे प्रियतमे ।
एनया नत्या प्रसीद प्रसादं रचय । प्रियतमे मयीति वा । मत्कृत-
नमस्कारेण नरीभावं त्यक्त्वा आलिङ्गनादिना मयि अनुग्रहं विधे-
हीत्यर्थः । तुभितेत्यादयो नदीसंबुद्धयः । नमस्कारादिना नदीना-
नाभावापनयप्रवृत्तं मामुदीक्ष्य स्वाश्रयविनाशशङ्कया तुभिताः प्रिया-
गतिस्वरानुकरणेन मत्पीडाकरुणाः (sic) विहंगमा हंसपिकादयो
यस्यां तत्संबुद्धिः । एवं च वियोगत्रन्यपीडकत्वे सत्यपि एतादृशी
मद्विरोधि विहंगाश्रयदानेनापि मत्पीडाकरणं तव नोचितमिति
व्यमतै (मन्यते?) । सुरसरिद्विपापास्तव- (1. सुरसरिद्विङ्गास्तव-?)
तीरे समुत्सुका ए(णा) मृगा यस्यास्तत्संबुद्धिः(ः) सुरसरिदिति संबु-
द्ध्यन्तभिन्नं वा यदनः (?) । सुरसरितीरेत्यनेन च त्वमेतादृशी मत्प्र-
तिपक्षाश्रयदानाभिरताहं तु त्वयि नितरामुत्कण्ठित इत्यहो तेनुषु-
थमिति (?) ध्यध्वमते (1 ध्वन्यते L.) ॥

Wenn die Strophe auch ohne allen Zweifel aus 4 sech-
zehnmassigen Zeilen besteht, so passt doch keins der bei
Pingala aufgeführten dieser Gattung (*Pag'g'halia*, *Alilla*, *Pā-
ākulaam*, *Sinhaaloam*). Der Ausgang -ॐ- ist den genannten
fremd. In der 4ten Zeile macht क Position, weshalb wir क्क
geschrieben haben. Der Diphthong oder vielmehr Vokal ए ist
an allen Stellen lang.

Die ganze Schwierigkeit der Strophe beruht auf den gleich-
lautenden Ausgängen der vier Verszeilen, die den Scholiasten